

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ “Allah’a ve Rasûlü’ne karşı savaşılanların ve yeryüzünde (hak) düzeni bozmaya çalışanların cezası ancak ya (acımadan) öldürülmeleri, ya asılmaları, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi yahut da bulundukları yerden sürülmeleridir. Bu onların dünyadaki rüsvaylığıdır. Onlar için Âhiret’te de büyük azap vardır.”

[el-Maide 33]

Masum Canlara Kıyan Yeni Mücrim Katliam, Bir Güvenlik Sorunu mudur, Yoksa Bir Varlık ve Sistem Krizi midir?!

Bu beldedeki mücrim patlamalar, masum kurbanların sayısını arttırmak ve kanlarını, bu beldenin dâhilindeki ve hâricindeki çatışma tarafları arasındaki karşılıklı mesajlaşmaların mürekkebi haline getirmek üzere süregelmektedir. Bugünkü Trablus patlaması, geniş çaplı cürümü ile gündeme damgasını vurdu. Öyle ki ardında onlarca ölü ve yaralı kurban ederek, bu beldenin zemîninde birbiriyle çatışan tarafların cürüm boyutuna yeni bir kanıt gösterdi.

Soruyu tekrarlıyoruz: Siyâsî çatışmanın yerli ve yabancı tarafları, insanların kanlarını, güvenliklerini ve geleceklerini karşılıklı mesajlaşmaların ve baskıların bir aracı haline getiriyorlarsa, insanların güvenliğini ve maslahatlarını korumada güvenlik birimleri’nin rolü nerede kalıyor? Buna cevap: Ne yazık ki güvenlik birimleri bizâtihi bu çatışmanın meydanlarından, hatta araçlarından biridir. Bu dehşetengiz cürümün fâilleri, üç yılı aşkındır Lübnan’ın tanık olduğu onlarca güvenlik ve politika cürümleri gibi fâil-i meçhul kalacaktır.

Bu facia, birbirleriyle çatışan iki grup arasındaki anlaşmaya binâen “Kontenjan” Hükümeti’nin güvenoyu almasının ertesi günü meydana gelmiştir. Bunun da hükümetin görevinin, gelecek ilkbahardaki milletvekilliği seçimlerini icra etmek olduğu üzerinde herkesin ittifak ettiği bir vakit olması, bu hükümetin, birbiriyle çatışan iki gruptaki tarafların girdiği seçim kampanyası meydanlarından biri olduğu anlamına gelmektedir. Gerçek şu ki aslında sorun, ne güvenlik sorunudur, ne seçim sorunudur, ne de hayatî bir sorundur. Bilakis sorun, beceriksiz bir varlık ve kıyırık yapıya sahip bozuk bir nizâm krizidir.

Zira önceki Cumhurbaşkanı’nın görev süresi dolunca, makamı aylarca boş kaldı, bunun öncesinde taifelerden birini temsil eden bakanlar hükümetten çekildi, Lübnan’ın yarısına önderlik eden muhâlefet, hükümetin meşru olmadığını ve dolayısıyla Lübnan’da hiçbir yürütme organı bulunmadığını ilân etti. Doha Anlaşması’ndan sonra ise, yeni bir Cumhurbaşkanı seçilince Hükümetin istifâ etmesi, yeni bir hükümet kurulması gerekti ve kurulan hükümetin başbakanının ilân edilmesi bir buçuk ayı buldu. Bu süre zarfında istifâ eden Hükümet işleri idâre ediyordu, ancak herhangi bir önemli siyâsî karar alma yetkisine sahip değildi. Hükümetin kurulmasından sonra yeni siyâsî çarpışmanın yörüngesi olan kabînenin şekillenmesindeki gecikme nedeniyle, güvenoyu almadan önce yaklaşık bir ay işleri idare etme (sürünceme) hükümeti olarak kaldı. Ardından bu şekillenmenin mecliste ele alınması, karşılıklı hakaretler ve çirkin ifâdeler haddine varacak düzeyde sözlü sataşmalara tanıklık ederek uzadı. Dolayısıyla bu Hükümet de, üyeleri arasındaki siyâsî savaşın bir meydanı olacaktır. Çünkü o, zırvaca Vatanî Birlik Hükümeti olarak isimlendirdikleri bir Kontenjan Hükümeti’dir. Ömrünün birkaç ay olacağı sanılan bu Hükümet’in önüne, milletvekilliği seçimleri yasasını çıkarması, ardından da bu mahzun beldede yeni bir kabilevî çarpışma başlatacak seçimleri icra etmesi gelecektir. Belde ve halkının başına neler getireceğini Allahu Te’alâ’dan başka hiç kimsenin kestiremeyeceği seçimlerden, vay bu beldenin haline! Bu seçimlerin yapılması halinde bile belde, tekrar hükümetin istifası, yeni bir hükümet kurmakla yeni bir başbakanın görevlendirilmesi, kabînenin şekillenmesi ve güvenoyu kampanyası şeklinde yeni bir sarmalın içine sürüklenecektir. Zira her seçim, istifa, görevlendirme, hükümet kurma, kabine şekillendirme, güvenoyu oturumu, liyakat tartışması ve anayasal süreç ardından Lübnan halkı, fitnelerin, çatışmaların, patlamaların, sokak ve mahalle çarpışmalarının, havada uçuşan karşılıklı sataşmaların, kin, nefret ve öfke provokasyonlarının ateşi üzerinde evrilip çevrilecektir. İyi de böyle devlet olur mu hiç?!

Aklı başında herkesin örfünde siyâsî otoritenin görevi, ancak devleti, yani toplumu oluşturan siyâsî topluluğun kabul ettiği kanunları ve nizâmları infâz ederek insanların işlerini gözetmektir. Eğer siyâsî otorite olmasaydı, toplum kargaşa içerisine sürüklenir, orman kanunları hâkim olur ve insanların işlerinde düzensizlik oluşurdu. Dolayısıyla devletin başarısı; insanların işlerini gözetmedeki, örflerine, kanaatlerine ve ölçülerine göre toplumu düzenlemedeki başarı oranı ile ölçülür. O halde otorite; gerilimin, kaosun, parçalanmanın kaynağı olur, akımlar ve sözde siyâsî güçler arasındaki çatışmanın meydana haline dönüşürse, meşru olduğunu nasıl iddia edecek?! Varlık gerekçesi ne olacak?!

Lübnan'daki sorun, karmaşık bir sorundur. Zira bu devletin, üzerinde temerküz ettiği bir toplumu yoktur ve dolayısıyla insanlar bu devlet çevresine suni olarak toparlanmamış olsa, esâmisi bile kalmazdı. Gerek yürütme, gerek yasama, gerekse yargı olsun, bu devletin Lübnan'daki organları; ancak kendilerini taifeler olarak isimlendiren kabilelerin, makam, mevki, görev ve para sahibi olmak üzere pay ve hisse kapmak için rekabet ettikleri ve çekiştikleri bir çiftliktir. Zira Lübnan'daki devlet, en iyimser olasılıkla, Lübnanlı kabile şefleri arasındaki kontenjan paylaşımının yalancı şahididir, en kötümser olasılıkla ise aralarındaki çatışmanın meydanıdır, ancak her halükârda bölgesel ve devletlerarası güçlerin posta kutusudur. Burada mektuplar kan ve barut ile yazılır, buraya bırakılır, burada açılır ve burada okunur. İyi de böyle devlet olur mu hiç?!

Eğer devlet, Rasûlullah [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in tanımladığı gibi kendisiyle korunan ve ardından savaşılan bir devlet olursa, ne güzel bir devlet olur. Fakat üzerinde korsanların çatıştığı, uğrunda insanların şereflerinin ve haysiyetlerinin ayaklar altına alındığı bir ganîmet olursa, eninde-sonunda mutlaka tarih çöplüğüne gider.

Ey Lübnan Halkı!

Kanlarınızı yakıt yapa yapa gelecek aylarda yaşanacak çarpışma, seçim sandıklarında oylarınızı gasp etmeye yönelik bir çarpışmadır. O halde sizleri ve kanlarınızı istismâr edenlerin çağrılarını mı icâbet edeceksiniz? Yoksa ülkeyi ve halkını, bölgesel ve devletlerarası güçlerin çatışmasına peşkeş çeken bu kokuşmuş fırkacı nizâmı reddettiğinizi mi ilân edeceksiniz?

Ey Müslümanlar!

Durumunuzun bozukluğunu ve sizlere tahakküm eden nizâmların akametini idrak etmeniz için daha ne kadar sıkıntılara, trajedilere ve felaketlere maruz kalmanız gerekecek?! Sizleri Batı hadâratından, hâkimiyetinden ve içerisinde bulunduğunuz felâketten kurtaracak İslâm yönetiminin ve devletin kurulması dışında başka bir kurtarıcının olmadığını anlamanızın vakti gelmedi mi? Biliniz ki Hilâfet'in kurulması için çalışmanın külfeti, bozuk ajan nizâmların gölgesinde tek bir günün sıkıntılarına bile denk değildir, Ey Müslümanlar!

Sizleri, Rabbinizin Şeriatı'na dayanmayan tüm projeleri kaldırıp atmaya, ne besleyen ne de aç bırakan ara çözümleri reddetmeye davet ediyor, yegane köklü çözüm için çalışmak üzere azimlerinizi keskinleştiriyoruz.

أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ “Yoksa onlar Cahiliyye hükümünün mü peşindeler? Akleden bir toplum için Allah'tan daha güzel hüküm veren kim olabilir?” [el-Mâide 50]

حزب التحرير
Hizb-ut Tahrir
Lübnan Vilâyeti

H. 12 Şa'bân 1429
M. 13 Ağustos 2008